

Trý donsk dagbløð fingi átalu fyri brot á reglurnar um blaðetikkk

BT, Aarhus Stiftstidende og Ekstrabladet hava fingið átalu frá «Dansk Pressenævne» fyri ymisk brot á blaðetikkin.

BT hevði skrivað um ein borgmeistera á Fyn, at hansara byggifelag hevði fingið ein kommunalan miljónsáttmála í samband við bygging av barna garði utan lícitátión.

Tað visti seg, at byggifelag borgmeisterans hevði tikið lut í eini lícitátión og fingið nevndar arbeiði, tá hansara tilboð var tað lægsta.

Aarhus Stiftstidende fekk

átalu fyri eitt kriminalreferat, har ein maður, ið varð ákærður fyri »hæleri« varð stemplaður sum bakmaður.

Ekstrabladet fekk átalu, tí tað í samband við ein eldi-brand á Bornholm, ið varð ásettur av 14 ára gomlu dóttir garðseigarans, hevði nevnt navnini á garðseigarnum. »Dansk Pressenævne« helt ikki, at navn faðirsins hevði nakran almennan áhuga.

»Dansk Pressenævne« hevði eisini tvær klagar um Frederiksberg Amts Avis til viðgerð

ar, men vórðu tær báðar avvistar. Onnur snúði seg um eina prentvillu í eini yvirskrift, har eitt »Nei til EEC« var blivið til eitt »Ja til EEC«. Hetta gav alto so ikki høvi til átalu.

Fritíðarlandið UKRAINA

Í fimmáraskeiðnum 1971—75 verða fritíðarstáðirnir í Ukrainu útbygdir og viðkaðir við 40%. T. d. fara gistingarhúsin og hvíldarheimini á Krim at kunna taka móti 15000 fleiri. Ukrainsku fakkfelagini eiga fleiri fritíðarheim, sum hysa o. u. 1,6 mill. arbeiðsmonnum og starvsmonnum um árið.

1,9 milj. Lufthansa-ferðafólk

Teir fyrstu 3 mánaðarnar av árinum flutti vesturtýska flogfelagið Lufthansa 1,9 milj. ferðafólk — ein vøkstur uppá

28,7 % sammet við sama tíðarskeið í fjór.

Samlaða flutningsmengdin av vorum vaks við 31 pst. til 51.319 tons — 157,8 milj. kr.

in í Svartahavinum, t. e. við nógvum salti. Vatnið úr undir-

jarðarhylinum fer at vera brúkt til svimjihallir og tilíkt.

EDV-stýrður fiskiskapur

Í Murmansk hava teir sett upp eina EDV-støð, sum hevur samband við allan tann sovjetska flotan í Norðuratlantshavinum. Trolarar, flótandi fiskavirki og køliskip senda dagliga upplýsingar um veiðina, veðrið, brenninøgl

osfr., og allar hesar upplýsingar verða so viðgjørðar á tann hátt, at burtúr kemur nákvæm fyriskipan til hvørt einstakt skip. Roynðirnar í Murmansk eru so góðar, at ætlanin er at gera tað sama í Svartahavinum næsta ár.

Moskva fær vatn

Fleiri gøtur í Moskva eru stongdar, tí mitt í teimum verður borat eftir vatni. Serfrøðingar hava leingi vítað, at o. u. 1 km undir býnum er stórir hylur. Vatnið er samansett nokulunda sum sjógvur-

Tigandi veingirnir

eftir W. E. JOHNS

W. E. Johns er fyrrverandi yvirmaður í RAF, og starv hansara har hevur í mangar mátar hjálpt honum, tá hann skal skriva um livið í flogvápnum. Hetta kennist aftur í teimum mongu Biggles-bókunum, sum verða lisnar av dreingjum um allan heimin.

»Tigandi veingirnir« er søga úr einum stuttsøgusvoni, hvars søgur allar snúgu seg um njósnar og hava stjóran í loynitænastuni, majorin Ludlow, og hin framúr dugnaliga litla dr. Vane sum høvuðspersónar.

TIGANDI VEINGIR

Eg hevði ikki sæð Vane í fleiri dagar, men knappliga kom hann inn á skrivstovu mína í miðstöðini hjá loynitænastuni: Secret Service.

»Góðan dagin, Vane,« heilsaði eg. »Hvat fer tygum at koma higar í dag?«

»Tygum,« svaraði hann beinanvegin og hugdi heldur enn ikki hugsunarsamur at mær.

»Hvat halda tygum?«

»Tá tygum komu fram við mær við Pall Mall uttan at ansa eftir mær, so visti eg alt fyri eitt, at tygum máttu vera í holt við okkurt sera álvarsligt. Tað er tí, eg komi fyri at hoyra, hvat tað kann vera, hóast tygum mugu vera skelkaður av øllum tosinum um njósnar, ið skal fara fram her í landinum, nú heimsbardagin fer fram. Blóðini eru jú full av slikum tíðindum hvønn dag.«

Eg skeitti at honum. »Tygum hava rætt — sum vant,« viðgækk eg heldur hvassliga. »Teir fara at seta fram spurningar um málið í undirhúsinum í morgin.«

Vane hugdi upp.

»Halda fólk kanska, at vit kunnu luttaka í einum heimsbardaga uttan at hava njósnarar í landinum?« segði hann illsliga.

»Njósnarar eru jú eitt hitt elsta fyrirtakssemi í heiminum. Hetta arbeiði var gamalt um tað mundið, tá Abraham fór til Egiptaland. Á einum obeliski í Karnak kanst tú lesa um njósnarar, sum fór fram og

var væleydnað fyri tjúgusjey öldum undan føðing Krists. Bardagi ella friður, njósnarar fer altíð fram og fer altíð at fara fram.

Eg hugsi, at um vit fóru at telja allar njósnarar í heiminum, so mundu vit komið til eini 100000 fólk, sum liva av njósnar. Tað er óhugsandi, at tað skuldi borið til at útrudda øll hesi fólk í einum.

Okkara tíð við sínum teknikki hevur bert gjørt stórv teirra leittari.«

»Og slíkt siga tygum mær,« svaraði eg. »Tað er ivaleyst soleiðis, sum tygum siga, men tað minskar kortini ikki um mína ábyrgd sum leiðari av trygdartænastuni.«

»Hvat er tað, sum riður tær eins og marra í lotuni?«

»Hvat annað enn tað, sum blóðini skriva um í lotuni. Hvussu fremmandir njósnarar her í landinum útvega ser kunnleika og senda tíðindini til Týskalands eins skjótt og fóru tey gjøgnum kaðalin?«

»Oll kunnu vera njósnarar, men at senda tíðindini víðari krevur bæði mót og ein góð-

an knokk. Eg kann ikki nokta fyri, at týskarar fáa hesi tíðindini, tí teir tykjast at vita um alt, ið vit gera av her í Onglandi bert fáar tímar aftaná, at avgerðirnar eru tiknar um hermannaflutningar t. d. Teir vita so nógv um okkum, at teir hava hug at reypa av tí.«

»Hetta er kortini bytt av teimum, tí so nýða teir okkum at gera okkurt munagott við málið, og tað er júst hetta vit fara at gera nú. Teir hava bjóðað av. Gott, vit taka av.«

»Hann má vera sera frekur,« hasin ella hasir njósnararnir, »helt eg fram. »Ein sendari hevði verið tann lættasti loysningurin, men eg eri sannførdur um, at okkara radiotænasta ger tað ómøguligt hjá nokrum loyniligum sendara at arbeiða í meira enn fimm minuttir her í landinum uttan at vera funnin. Eg tori at svorja uppá, at soleiðis er tað ikki.«

»Sjálvandi ikki,« segði Vane. »Týskandi harrafólkini mundu ikki droynt um at nýta ein so einfaldan máta.«

»Hvussu dekan munnu teir so gera?« spurdi eg púra ríðvillur og fór upp á gólvið at vála.

»Eg kundi hugsað mær fleiri mátar,« segði Vane róliga.

Eg hvakk við.

»Bara skjótleikin, sum tíðindini hava um at koma fram, gevur okkum nakað at hugsa um,« helt Vane fram uttan at órogvast. »Hesin skjótleiki ger, at okkum ikki torvast at hugsa um teir vanligu mátnar nar at flyta slík tíðindi.«

»Sig mær bara ein máta, sum er nýttiligur, segði eg.

»Brevdúgvur.«

»Tværl, tað er alt ov slitin máti.«

»Og kortini ein av teimum bestu.«

»Vilja tygum av álvara halda, at brævdúgvur flúgva hiðani og til Týskalands?«

»Hví ikki? Kann tað vera loyvt at minna tygum á, at tá hiitt fyrsta luftskipið hjá bretum fleyg um Atlantshavið, hevði tað tvær brævdúgvur við at nýta, ura tað skuldi verið neyðugt. Tá tær skuldu takast úr búrinum í New York, slapp onnur á flog. Dagin eftir setti hon seg á eitt skip, sum var státt miðskeiðis úti í Atlantshavinum, tólv hundrad kilometrar frá næsta landi. Hon var á veg heim. Tygum siggja tí, at ein sterk dúgva kundi lættliga flogið um Norðsjógvin, serstakliga tá hugsað verður um, at har er ofta vestanvindur.«

»Hatta kann sjálvandi vera so,« svaraði eg, »men hiða mær eitt sindur. Adrenn dúgvur kunnu flúgva hiðani, mugu teir innflytast til landið, og um tað er nakað, sum er torført at gera, so er tað júst tað. At koma við einari kurv við dúgvum higar til landið, tað hevði verið ógjørligt.«

Vane smiltist. »Nú, nú mín góði vniur Ludlow. Einku er ómøguligt. Tygum fylast so nógv á mína hugsan, at tað nærkast tí heilt oyðileggjandi. Latum okkum hugsa okkum vel um. Vit mugu hava okkurt at byrja frá.

(Framhald)